

И тъй не остава друго сумнѣніе, че по-многого Славены, които были отъ най-напредъ подданны на Византійската имперія, а послѣ са присѣдинили малко-по-малко на българското царство, были членове на благодатното царство христово много време преди всеобщото приѣманье на христіанството въ България при Бориса, превнукътъ Крумовъ и внукъ Мортагоновъ. —

Въ правленіето на Крума христіанската вѣра до толкозъ са была распространила между българитъ по стараніето на плѣннитъ христіены, щото наслѣдникътъ му Мортагонъ, като го было страхъ да са не обърне сичкыйтъ народъ, рекълъ успѣхитъ ѝ да спре съ люто гонянье, което подигналъ противъ послѣдователитъ Христовы. И дѣйствително, той спрѣлъ нѣколко мирното туй распространеніе на ученіето Христово съ фанатическата си привързаность къмъ язычеството.

Като забѣлѣжимъ, подиръ въскачванъето си на престола, че Христіанството придобило въ царщината му отъ день-на-день по-вече послѣдователи, Мортагонъ незабавно повикалъ усърднитъ проповѣдници и поискалъ отъ тѣхъ да са отрежътъ отъ вѣрата си. Но когато тѣзи святы мжжѣе, безъ да гледятъ лъстнитъ му обѣщанія и заплашванія, останжли непоколебимы въ Христовата вѣра, той ги турилъ подъ мжка, а сетнѣ ги лишилъ и отъ животъ. Въ числото на пострадавшитъ по онуй време были Архіепископътъ Адрианополскый Еммануилъ и Дебелтскыйтъ Георгій, Никейскыйтъ епископъ Львъ, другый единъ епископъ Петръ съ единъ священникъ на име Пародъ, Гавріилъ (пакъ епископъ, спорѣдъ нѣкой-си) и Сіонскый (званіето му не познато) съ военачалницитъ Львъ и Іоннъ, и 377 други, на които имената не сж увардены. Времето, по което са страдали тѣзи мжченицы, заключава са между 814,